

- 127 Status gratiæ non est conditio simpliciter necessaria ad meritum de congruo, etiam præmii supernaturalis, lib. 12, cap. 34, num. 2.
- 128 Beati et animæ Purgatorii, nec sibi, nec aliis, etiam de congruo merentur, licet pro illis orent et impetrent, lib. 12, cap. 34, num. 5.
- 129 Multiplex discrimen inter meritum et impetrationem assignatur, lib. 12, cap. 34, num. 8. Meritum sine impetratione, et e contra impetratio sine merito dari potest, ib., num. 9.
- 130 Christus Dominus, et si adhuc in cælis pro nobis oret, non tamen meretur sibi aut nobis, l. 12, c. 34, num. 9.
- 131 Inter fideles dari potest communicatio meritum de congruo, ita ut unus pro alio sic mereatur, lib. 12, cap. 35, num. 2.
- 132 Quoties opus meritorium factum a justo in bonum alterius, etiam meritorium est de congruo respectu illius, lib. 12, cap. 35, num. 3 et 4.
- 133 Ad merendum sibi de congruo, non est necessarius status gratiæ, aliis vero maxime, l. 12, c. 35, num. 6. Nec etiam requiritur in eo cui hoc meritum applicatur, lib. 12, cap. 35, num. 9.
- 134 Ad merendum aliis de congruo necessaria est aliqua applicatio operis pro illis, lib. 12, cap. 35, num. 7 et 8. An hæc applicatio ad merendum sibi requiratur? Sub distinctione resolvitur, ib., num. 8.
- 135 Ordinatio divina ad meritum de congruo non est necessaria, lib. 12, cap. 36, num. 3.
- 136 Promissio præmii non est antecedenter necessaria ad meritum de congruo, l. 12, c. 36, n. 6. Non repugnat tamen quod antecedenter detur sub conditione operis, ib. num. 4.
- 137 In merito de congruo multiplex divisio, et diversitas assignatur, lib. 12, cap. 36, num. 7.
- 138 Remuneratio meriti de congruo non supponit promissionem, misericordiam vel liberalitatem divinam, sed ad justitiam quamdam legalem seu providentialem spectat, lib. 12, cap. 36, num. 11.
- 139 Peccator nec de congruo primam gratiam auxiliantem mereri potest, lib. 12, cap. 37, num. 1. Potest tamen tali auxilio adjutus primam gratiam sanctificantem, et remissionem peccati mortalis de congruo mereri, ib. num. 2.
- 140 Ille tantum actus qui est ultima dispositio ad gratiam sanctificantem, illius infusionem immediate et de congruo meretur, ib., a num. 9 usque ad 13. Alii vero actus morales ex gratia et fide procedentes, eandem remote seu mediate merentur, lib. 12, cap. 37, num. 15.
- 141 Peccator per unum actum ex gratia factum, etiam remotum ab ultima dispositione ad gratiam, meretur de congruo novum aliquod auxilium ad alium perfectiorem, et gratiam propinquiorem, lib. 12, cap. 37, num. 21.
- 142 Peccator non potest mereri de congruo auxilium efficacius ad perfectam conversionem, lib. 12, cap. 37, num. 2. Potest tamen illud impetrare, ib., n. 24. Potest etiam de congruo mereri omnia auxilia ad justificationem sufficientia, excepto primo, ibid., num. 25.
- 143 Peccator per primum actum fidei et spei de congruo meretur infusionem suorum habituum, l. 12, cap. 37, num. 25. An vero temporalia bona ita mereri valeat? Sub distinctione resolvitur, ib., n. 26.
- 144 Opus morale omni ex parte bonum capax est meriti et præmii de congruo in eodem genere naturali, lib. 12, cap. 37, num. 28.

- 145 Idem opus non potest simul esse meritorium de condigno et de congruo ejusdem præmii, l. 12, c. 38, n. 1. Nec idem præmium per diversos actus potest simul de congruo et de congruo mereri, ibid.
- 146 Non repugnat justum mereri de congruo suam reparationem post lapsum per opera lapsum antecedentia, lib. 12, cap. 38, a num. 4, usque ad 6.
- 147 Oratio justii postulans reparationem post lapsum, meritoria est de condigno augmenti gratiæ et gloriæ, ibid., num. 8.
- 148 Potest etiam justus de congruo perseverantiæ donum obtinere, cum aliqua tamen limitatione, l. 12, c. 38, n. 10. An vero hoc meritum perseverantiæ et impetratio illius sit infallibilis? Sub distinctione resolvitur, ibid., num. 14.
- 149 Justii merentur de congruo aliquos actus et effectus gratiæ gratis datæ, lib. 12, cap. 38, num. 18. Merentur etiam hoc modo gratiam auxiliantem, non tamen sanctificantem, ibid., num. 19.
- 150 Bona temporalia, ut vitæ æternæ utilia, possunt justii de congruo mereri, lib. 12, cap. 38, num. 20. Non tamen justior plura, sed ea quantitate quæ ad hunc finem magis conducit, ibid.
- 151 Non solum ea omnia quæ sibi justus mereri potest de congruo, potest etiam aliis, imo aliquid amplius, lib. 12, cap. 38, num. 21.

N

- 1 Naturæ integræ perseverandi potestas. Vide PERSEVERANTIA.
- 2 Necessitas non peccandi potest stare cum libertate bene operandi, lib. 10, cap. 8, num. 8. Non potest in via provenire ab aliquo habitu, sicut nec necessitas bene operandi, ibid., num. 15.

O

OBJECTUM.

- 1 Objectum quod odii in contritione inclusi est peccatum, qua offensæ Dei, Deus vero solum est objectum cui, lib. 8, cap. 20, num. 14.
- 2 Objecti conjunctio cum potentia potest esse absque inhærentia, lib. 9, cap. 12, num. 13.

OMISSIO.

- 1 Omissio mali potest esse necessaria, et boni operatio libera. Vide NECESSITAS.

OFFENSA.

- 1 Offensæ duplex consideratio explicatur, lib. 7, cap. 14, num. 10.
- 2 Tota ratio culpæ habitualis est in Dei offensæ, lib. 7, cap. 23, num. 22.
- 3 Offensam posset Deus condonare sine alia doni collatione, ibid., cap. 22, num. 12.

OMNIPOTENTIA DEI.

- 1 Omnipotentia Dei nihil detrahitur, licet bona externa illi ab hominibus denegentur, lib. 7, cap. 14, num. 59.

OPERA.

- 1 Opera viribus naturæ facta non habent ordinem ad justificationem, lib. 7, cap. 14, num. 33.
- 2 Opera a peccatore ex auxilio gratiæ elicita non merentur justificationem de condigno, ibid., n. 38.

- 3 Operum Dei tres dantur ordines, lib. 7, cap. 25, num. 1.
- 4 Opus Dei naturale ex modo productionis perfectius est supernaturali, ibid., num. 2.
- 5 Opus unionis hypostaticæ excellentius est opere justificationis, ibid., num. 3.
- 6 Opus justificationis majus opere glorificationis, ib., num. 4.
- 7 Opus miraculosum quales et quot condiciones requirat, ibid., num. 7 et 8.
- 8 Non omnia opera peccatoris peccata sunt, lib. 8, cap. 6, num. 5. Contrarium dixere hæretici, ibid.
- 9 Opera bona et meritoria, quæ non sunt præcepta, nec in consilio, lib. 12, cap. 5, num. 5.
- 10 Quid sit opus consilii explicatur, ibid.
- 11 Opera cujuscumque virtutis meritoria sunt, si sint ex gratia, lib. 9, cap. 3, num. 36.
- 12 Operum relatio formalis in finem ultimum non est necessaria ad meritum, ibid., num. 19.
- 13 Opera bona esse fructus fidei, et non requiri ad gratiam, error est, lib. 10, cap. 1, num. 17.

ORATIO.

- 1 Oratio multum necessaria est ad conservandam gratiam, lib. 10, cap. 2, num. 7.
- 2 Oratio per Christum facta efficacior est, lib. 7, cap. 1, num. 9.
- 3 Impetratio presse sumpta est orationis effectus, lib. 12, in præludio, num. 3.
- 4 Oratio qua petimus vitare omnia peccata, non est frustranea, licet non possimus omnia vitare collective, lib. 9, cap. 8, num. 31.

P

- 1 Pactum Dei cum Adamo. Vide ADAMUS.
- 2 Papam aliquem verum esse quo modo de fide credatur, lib. 9, cap. 9, num. 33.

PARVULI.

- 1 Parvuli per gratiam inhærentem absque operatione sanctificantur, lib. 6, cap. 1, num. 7; et lib. 8, cap. 6, num. 1 et 2; et lib. 7, cap. 8, num. 6 et 7. Hæc in baptismo illis infunditur, lib. 6, cap. 3, num. 6. Actuale tamen auxilium aut operatio esse non potest de lege ordinaria, ibid.
- 2 Parvuli in originali concipiuntur, lib. 6, cap. 3, num. 18.
- 3 Quomodo verificentur de parvulis qui salvantur, illæ regulæ: *Non coronabitur nisi qui legitime certaverit*; et: *Qui non crediderit, condemnabitur*, lib. 10, cap. 4, num. 20.

PASSIO.

- 1 Passio non dicitur voluntaria, nisi per voluntariam actionem facta vel acceptata, lib. 6, cap. 5, n. 14.

PAX.

- 1 Pax conscientia, qualem inducunt hæretici, rejicitur, lib. 11, cap. 6, ad finem.
- 2 Quæ pax inveniat in viris perfectis, lib. 9, cap. 7, num. 19.

PECCATUM, PRÆSERTIM MORTALE.

- 1 Peccatum in commissum sive actuale, et in contractum sive originale dividitur, lib. 7, cap. 20, num. 1.

- 2 Peccati mortalis et venialis descriptio, lib. 41, cap. 3, num. 2.
- 3 Peccatum ex genere suo non consistit in forma positiva, lib. 6, cap. 2, num. 3. Potest remitti a Deo sine gratia inhærente, non tamen sine gratuita dilectione, lib. 6, cap. 1, num. 7. De potentia absoluta, cum gratia esse potest, lib. 7, cap. 11, n. 13.
- 4 Peccati remissio duplex est: una interna, altera externa, lib. 7, cap. 11, num. 1.
- 5 Peccati remissionis multiplex acceptio, ibid. Peccati remissio quomodo cadat sub meritum. Vide MERITUM, num. 92 et 93.
- 6 Peccati remissio ratione saltem a justificatione distinguitur, ibid., num. 2. Est quid re ipsa distinctum a justificationis effectu, ibid., a num. 6.
- 7 Peccati tota ratio non consistit in physica carentia gratiæ et justitiæ, ibid., num. 24.
- 8 Peccati privatio per gratiam justificantem inducta, an causa formalis justificationis dici queat, ibid., num. 5.
- 9 Peccatum prius expellit charitatem quam gratiam sub una consideratione, et posterius sub alia, lib. 11, cap. 4, ad finem.
- 10 Peccati mortalis remissio est effectus formalis gratiæ inhærentis, lib. 7, cap. 12, a num. 13, usque ad 16. Hunc effectum non præstet sine peculiari Dei voluntate concurrente ad peccati remissionem, ibid., a num. 12, usque ad 14.
- 11 Peccati expulsio concursus moralem ex parte Dei exigit, ibid. Peccati remissio est opus solius Dei, ibid., cap. 13, num. 29, et cap. 14, num. 52; lib. 8, cap. 3, num. 7; a Deo absolute fit, ab hominibus aliquando sub conditione, lib. 7, cap. 14, num. 12. Peccati remissio et pœnæ illi debitæ condonatio distinguuntur, ibid., num. 30.
- 12 Peccatum potest integre et gratis remitti, non condonata pœna peccato respondente, ibid. Adhuc gratis remittitur peccatum, licet pœna illi correspondens per justitiæ opus sit exolvenda, ibid. Vel totum vel nihil illius remittitur, lib. 7, cap. 14, num. 30.
- 13 Peccatum mortale est gravis injuria Dei contra justitiam illi debitam, ibid., num. 46 et 48. Habet quamdam infinitatem ex persona offensæ, ibid. Æterna pœna dignum est, ibid., num. 52. Hominem specialiter Deo facit debitorem, ibid.
- 14 Peccata posse diu vitari, sive a justis, sive a peccatoribus sine speciali auxilio, error est, lib. 9, cap. 8, num. 4. Hæc diuturna vitatio non arguit gratiam justificantem, sed auxiliantem, lib. 9, cap. 1, num. 13.
- 15 Peccata vitare tenentur homines, non solum ex virtute obedientiæ, sed etiam speciali virtute justitiæ ad Deum, lib. 7, cap. 14, num. 56.
- 16 Unum peccatum potest esse majus alio, etiam in ratione injuriæ et divinæ offensæ, lib. 7, cap. 14, num. 66, et num. 72.
- 17 Peccatum non continet infinitam malitiam intensive, lib. 7, cap. 14, num. 66.
- 18 Peccati remissio contritioni, non est connaturaliter debita, ibid., num. 73.
- 19 Ad peccati remissionem essentialiter non pertinent habitus fidei et spei, licet requirantur de lege ordinaria, lib. 7, cap. 16, num. 2 et 3.
- 20 Peccatum non excluditur per habitus virtutum moralium, ibid., num. 4.
- 21 Tota ratio peccati maneret, etsi virtutes morales a peccatore non auferrentur, ibid.

- 22 Peccatum formaliter expellitur per gratiam habitalem a charitate realiter distinctam, ibid., num. 6. Moraliter non physice per actum oppositum expellitur, lib. 8, cap. 5, num. 7.
- 23 Peccati remissio simul cum infusione gratiæ intelligitur, lib. 7, cap. 16, num. 8. Prior intelligitur charitatis habitu, ibid.
- 24 Peccatum perfecte a Deo remitteretur, si gratiam tantum infunderet sine habitu charitatis, ibid., num. 9. Non remitteretur integre concessio charitatis habitu gratia non infusa, ibid., num. 10.
- 25 Peccatum redditur involuntarium per actum illud detestantem, licet solum dispositive concurrat, lib. 7, cap. 17, a num. 6.
- 26 Peccati remissio est liberale Dei beneficium, lib. 7, cap. 18, num. 9.
- 27 Peccatum mortale potest esse simul de potentia absoluta cum habitu charitatis, lib. 7, cap. 19, a num. 14.
- 28 Peccatum mortale ex iustitia meretur privationem habitus charitatis, lib. 7, cap. 19, num. 16.
- 29 Peccatum mortale in puris naturalibus commissum non haberet gratiæ privationem adjunctam, lib. 7, cap. 20, num. 14.
- 30 Homo in quo Deus gratiam cum peccato conservaret, malus et peccator simpliciter diceretur, l. 7, c. 20, n. 19.
- 31 Peccatum non æque repugnat gratiæ habituali, ac gratiæ unionis, ib., n. 34.
- 32 Peccatum cum gratia unionis hypostatice nec divinitus esse potest; cum habituali tamen potest divinitus, ib., a n. 33 usque ad 35.
- 33 Absque ullo peccatoris actu potest Deus gratiam infundere, et peccatum condonare, l. 7, c. 21, a n. 20 usque ad 26.
- 34 Si Deus peccatum remitteret sine Sacramento in re vel voto suscepto, miraculum non foret, sed in divina lege dispensatio, ib., num. 23.
- 35 Si absque detestatione peccatoris peccatum condonaret, miraculum foret, ib.
- 36 Peccatum ab homine in puris naturalibus commissum posset Deus sine ullo actu vel habitu supernaturali remittere, contentus aliqua dispositione congrua ordinis naturalis, l. 7, c. 22, a n. 8.
- 37 Peccatum in puris naturalibus commissum hominem a Deo sine supernaturali non averteret, ib. Dignum tamen foret æterna pœna, ib., n. 12. Haberetur suam infinitatem ratione personæ offensæ, ib.
- 38 Peccatum dupliciter gratiam potest expellere, l. 7, c. 22, n. 11.
- 39 Peccatum per solam formam physicam sine remissione Dei expelli nequit, l. 7, c. 22, n. 14. Poterat remitti sine habitu gratiæ, ibid. num. 17. Quid sit esse in peccato? ibid., a num. 11.
- 40 Peccatum duplicem includit malitiam; unam aversionis, conversionis alteram, l. 7, c. 23, n. 21. Peccatum actu transacto solum sub ratione culpæ manere censetur, quatenus injuriosum est Deo, ibid.
- 41 Si per impossibile Deo non esset injuriosum, transacto tactu solum ad pœnam relinqueret obligationem, ibid., num. 21 e 22.
- 42 Differentia constituitur inter peccatum, ut Dei injuria est, et ut malum naturæ, l. 7, c. 22, n. 23.
- 43 Ut peccatum Deus de potentia absoluta remitteret, non esset necessarium ut fieret homini involuntarium, sed satis foret esse non voluntarium per cessationem ab actu peccati, ibid., num. 24.

PECCATUM VENIALE.

- 1 Peccatum veniale aliquando ex opere operantis, aliquando ex opere operato per Sacramenta remittitur, l. 7, c. 24, n. 2. Aliquando cum mortali simul remittitur, aliquando per se solum, ib. Nunquam remittitur per se solum, nisi homini gratiam habitalem habenti, ib. Illius remissio non fit formaliter per gratiam sanctificantem, ibid., num. 3.
- 2 Per peccata venialia gratiam non amitti fides docet, lib. 7, cap. 24, num. 3, et cap. 20, num. 14.
- 3 Mortalia remitti possunt, quin venialia remittantur, ibid., et lib. 9, cap. 7, num. 1.
- 4 Venialium remissio de lege ordinaria non conceditur sine actu peccatoris, l. 7, c. 24, n. 4. Per alios actus a contritione et dilectione obtineri potest, si homo nullum mortale habeat, ibid.
- 5 Peccatum veniale per nullum actum hominis, tanquam per formam physicam expelli potest, ibid.
- 5 Venialium remissio ex opere operato solum fit per sacramenta, vel per privilegium martyrii, ibid., num. 4 et 5.
- 7 Venialis peccati solus adultus est capax, l. 7, c. 24, n. 5. Per sacramentum non remittitur sine gratiæ infusione, ib. Ut ita remittatur, non satis est ab illo cessare, sed requiritur saltem virtualis illius detestatio, ib. Ad talem remissionem non est necessaria contritio, vel dilectio Dei contritionem includens, n. 6. Nec requiritur ad illam tam efficax propositum cavendi illud, ut requiritur ad mortalis remissionem, l. 7, c. 24, n. 7. De facto non datur sine aliqua physica mutatione, ib., n. 8, 12 et 13. Dari tamen potest de potentia absoluta, ib., n. 19 et 20.
- 8 De potentia absoluta potest Deus venialia remittere per solius gratiæ infusionem, sine actu peccatoris; de facto aliquando per solam gratiam remittit, vel ex privilegio martyrii, vel ex particulari benevolentia, a num. 11 usque ad 14.
- 9 Veniali de facto homini justo per attritionem remittitur, ibid.
- 10 Remissio peccati mortalis non est gratuita respectu gratiæ habitualis, l. 7, c. 24, n. 15. Remissio venialis quando conceditur absque ullo actu est mere gratuita, vel miraculosa, aut ex privilegio, ib. Per solam attritionem, si homo sit in peccato mortali, non remittitur, n. 17. Remitti a Deo posset sine gratiæ infusione, si homo in statu constitueretur, in quo solum venialiter peccare posset, ib. Homini existenti in gratia posset remitti de potentia absoluta per attritionem, licet per illam novum augmentum gratiæ non mereretur, ib., n. 18. De facto condonatur sine forma natura sua cum illo impossibili, ibid. num., 19.
- 11 Peccatis venialibus remitti gratiam qui dixerint, lib. 11, cap. 8, num. 5. Multa venialia mortale non efficiunt neque gratiam remittunt, ibid., num. 7 et 12.
- 12 Venialia singula posse per auxilia gratiæ ordinarie vitari probatur contra hæreticos, lib. 9, cap. 8, num. 2 et latius, num. 28. Et vitari etiam collective per specialia auxilia, num. 3 et 10. Omnia omnino vitare posse est proprie privilegium, lib. 9, cap. 8, num. 12. Omnia deliberata posse vitare, vel omnia in certa aliqua materia, privilegia quoque sunt proprie, sed minora, ibid.
- 13 Ad omnia venialia vitanda per auxilia ordinaria datur in nobis simpliciter impotentia, lib. 9, cap. 8, num. 17.

- 14 Privilegium vitandi omnia venialia, quale et quoniam sancti habuerint, lib. 9, cap. 8, num. 23. Non est de fide neminem præter Virginem omnia vitasse, ibid., num. 32.
- 15 Venialia vitandi impotentia quantum tempus requirat, lib. 9, cap. 8, num. 29.
- 16 Venialia non corrumpere totam gratiam de fide est, lib. 12, cap. 3, a num. 14.
- 17 Veniale aliquod ultimum esto corrumpere totam gratiam, ob talem circumstantiam non fieret mortale, ibid., num. 11.
- 18 Venialia habent aliquam repugnantiam cum actibus infusis, ibid., num. 16. Disponunt ad mortale remote solum, ibid., num. 14.

PECCATUM ACTUALE ET HABITUALE.

- 1 Peccatum actuale proxime in voluntate subjectatur; habituale usque ad animam pervadit, lib. 6, cap. 13, num. 16. Illam privat vita, principaliterque in ea manet, ibid.
- 2 Peccatum habituale potest esse absolute involuntarium, et tamen non esse condonatum, lib. 7, cap. 17, num. 7.
- 3 Peccatum habituale non est ordinatio ad pœnam, sed verum malum culpæ, lib. 7, cap. 20, num. 6. Formaliter et per se non includit in suo conceptu privationem gratiæ habitualis, ibid., num. 7.
- 4 Peccatum actuale, nec formaliter nec materialiter consistit in carentia physica habitus charitatis, lib. 7, cap. 19, num. 15. Nec privativam, nec contrariam, nec effectivam repugnantiam habet cum habitu charitatis, lib. 7, cap. 19, num. 15. Gratiam non expellit, nisi Deus concursus quo illam conservat, suspendat, lib. 7, cap. 20, num. 9.
- 5 Habitale peccatum non habet moralem repugnantiam per ordinem ad divinam potentiam cum gratia, ibid., num. 36. De lege ordinaria non remittitur sine aliquo peccatoris actu, lib. 7, cap. 21, num. 5.
- 6 Peccatum actuale in mortale et veniale subdividitur, lib. 7, cap. 10, num. 1.
- 7 Peccatum mortale habituale non expellit gratiam effective, etiam morali modo, lib. 11, cap. 4, num. 1 et 6.
- 8 Peccatum actuale omissionis vel commissionis nec ratione conversionis ad creaturam, vel aversionis a Deo, producit aliquid physicum incompatible gratiæ, lib. 11, cap. 4, num. 8.
- 9 Peccatum mortale actuale non expellit formaliter physice habitum gratiæ vel charitatis, lib. 11, cap. 4, num. 9 et 10. Expellit tamen moraliter active vel dispositive, ibid., num. 11.
- 10 Peccatum mortale actuale effective moraliter inducit maculam pugnantem formaliter cum gratia, lib. 11, cap. 4, num. 12. Eadem macula prout est physica privatio gratiæ a Deo fit physice, suspendendo, scilicet, physicam gratiæ conservationem, ibidem.

PECCATUM ORIGINALE.

- 1 Peccatum originale dicitur inhærere eo modo quo privationes inhærere dicuntur, lib. 6, cap. 2, num. 3. Est privatio gratiæ, et sanctitatis animam affecturæ, si non daretur, ibid.
- 2 Distinctio inter privationem gratiæ, quam inducit peccatum originale et actuale, lib. 11, cap. 3, n. 1.
- 3 Peccatum originale ita in omnes transfunditur, ut unicuique proprium insit, lib. 6, cap. 3, num. 6.

- Tollitur omnino a pueris per gratiam in Baptismo collatam, ibid., et lib. 7, cap. 1, num. 37, et cap. 8, num. 6.
- 4 Peccatum originale et mortale habent convenientiam in oppositione ad justitiam et gratiam, lib. 7, cap. 10, num. 1.
- 5 Originalis remissionem ex justitia homo obtinere nequit, lib. 7, cap. 13, num. 44. Pueris in baptismo remittitur sine ulla ipsorum dispositione, lib. 7, cap. 17, num. 3, et cap. 21, num. 1.
- 6 Originale non posset non deleri, si Deus gratiam infunderet, lib. 7, cap. 21, num. 3 et 4.
- 7 Originale prout de facto contrahitur ex Adamo, non potest remitti sine infusione gratiæ habitualis, lib. 7, cap. 23, num. 3 et 5. Eo modo posset contrahi, ut gratia actuali non indigeret, qua remitteretur, ibid., num. 4.
- 8 Originale non tollitur per naturalem rectitudinem, lib. 7, cap. 13, num. 5. Perfecte extinguitur non restituta naturæ integritate, ibid.
- 9 Originalis præservatio majus Dei beneficium quam post contractionem illius liberatio, lib. 7, cap. 23, num. 5.
- 10 Peccatum Adami effective moraliter causat in posteris originalem maculam, quæ formaliter justitiæ originali opponitur, lib. 11, cap. 4, num. 12.

PERFECTIO.

- 1 Perfectio hujus vitæ, qualis intelligatur, lib. 9, cap. 8, num. 30 et 33.
- 2 Quomodo perfectio in Deo formaliter existens a creatura participetur, lib. 7, cap. 1, num. 26. Quomodo item quæ in Deo eminenter continentur, ib.

PERSEVERANTIA.

- 1 Perseverantia quomodo cadat sub meritum. Vide MERITUM, a num. 96, usque ad 99.
- 2 Perseverantiæ donum non potest esse habitus, lib. 10, cap. 5, num. 1. Amitti non potest, ibidem, num. 2.
- 3 Est actuale auxilium efficax, num. 3. Imo ordinarie est collectio auxiliorum, tam internorum quam externorum, ib., a num. 4 usque ad 6. Et per collectionem auxiliorum externorum tantum dari potest, ut in parvis et amentibus, non tamen e contra, ib., num. 6.
- 4 Perseverandi donum quid addat super potestatem perseverandi, lib. 10, cap. 5, num. 7 et 8. Perseverandi donum est actuale et proprium prædestinatorum, lib. 10, cap. 6, num. 2. Includit velle perseverare, et quo pacto hoc intelligatur, num. 3.
- 5 Perseverantia per proprios actus, et si includat auxilia prævenientia efficacia, non tamen physice prædeterminantia, ibid., num. 4.
- 6 Perseverantiæ donum semper est speciale beneficium, non tamen semper entitative supernaturale, lib. 10, cap. 6, num. 7. Nec est ita gratuitum, ut excludat meritum de congruo, ibid., num. 8. Est privilegium, et quale, lib. 9, cap. 8, num. 11. Latius patet quam confirmatio in gratia, lib. 10, cap. 6, num. 9.
- 7 Perseverandi donum consistens in collectione multorum auxiliorum non totum pendet a liberi arbitrii usu, etiam supernaturali, lib. 10, cap. 7, a num. 16.
- 8 Perseverandi in gratia modi, seu acceptiones variae et grævus, lib. 10, cap. 2, num. 5, et cap. 4,

- num. 3, et cap. 5, num. 4, et cap. 6, fere per totum.
- 9 Perseverare diu in gratia nequit justus cum auxilio ordinario, lib. 10, cap. 2, a num. 7.
- 10 Perseverantia in gratia aliud auxilium quam in statu innocentiae postulat, et majus, ibid., n. 11.
- 11 Perseverandi auxilium sufficiens datur omnibus justis, non tamen ipsum perseverare, lib. 10, c. 3, num. 7. Hoc auxilium non praepræparat Deus semper proxime, nec ad omnes tentationes vincendas, sed ad ordinarias, ibid., num. 10.
- 12 Perseverantiae certitudo. Vide CERTITUDO, a num. 8, usque ad 19.
- 13 Perseverantia usque ad mortem inclusive requirit speciale auxilium, lib. 10, cap. 4, a num. 4. Imo et diuturna usque ad mortem exclusive, num. 11.
- 14 Perseverantia majus beneficium est quam sola potestas perseverandi, etiam usque ad mortem inclusive, num. 12.
- 15 Perseverantia etiam brevissimi temporis usque ad mortem inclusive, est speciale Dei beneficium, lib. 10, cap. 4, num. 13. Et majus quam longa perseverantia usque ad mortem exclusive, quamvis in entitate physica hæc sit major gratia, ibidem, num. 14 et 15.
- 16 Perseverare dicuntur parvuli morientes in gratia et adulti, licet paulo ante fuerint justificati, l. 10, cap. 4, a num. 17.
- 17 Perseverandi primum auxilium a nobis est etiam physice, moraliter vero a solo Deo. Actus vero perseverandi a nobis est utroque modo, lib. 10, cap. 7, num. 22.
- 18 Perseverantiae donum quo sensu amissibile vel inamissibile, ibid., a num. 24.
- 19 Perseverantiae auxilia non solum ob corruptionem naturae necessaria, sed ob arbitrii vertibilitatem, lib. 10, cap. 9, num. 5. Necessaria item non tantum ob diuturnitatem temporis, sed etiam ob multitudinem actuum, quibus perseveratur brevi etiam tempore, ibid., num. 8.
- 20 Perseverandi potestas, quae auxilia postulabat in Angelis, et quae in natura hominis integra, lib. 10, cap. 9, num. 4. Quae item actualis ipsa perseverantia, ibid., a num. 5. Qua certitudine tenendum auxilia ad perseverandum fuisse illis necessaria, ibid., a num. 13. Quae denique auxilia pro natura lapsa, ibid., a num. 16.
- 21 Perseverantiae discrimen inter homines et Angelos, itemque inter naturam lapsam et integram, ab Augustino sæpe traditum exponitur, lib. 10, cap. ultimo, num. 18.
- 22 Perseverantia. Vide CONFIRMATIO.
- 23 Perseverantia martyrii non provenit ex merito, lib. 12, c. 26, n. 21.
- POENA.
- 1 Poena damni respondens peccato in statu purae naturae solum esset carentia beatitudinis naturalis, lib. 7, cap. 22, num. 12.
- 2 Poenae remissio pro peccato relictae potest fieri sine ulla physica mutatione peccatoris, lib. 7, cap. 23, num. 19.
- 3 Ad incurrendam poenam lege publica statutam, non requiritur illius notitia in transgressore, sed tantum culpæ, lib. 12, c. 18, num. 13.
- POENITENTIA.
- 1 Poenitentia tam incerta est quam perseverantia.

Vide GRATIA, num. 87. Dispositive tollit peccatum, lib. 6, cap. 13, num. 4.

2 Poenitentia virtus actus inferiorum virtutum potest imperare, lib. 7, cap. 9, num. 10.

POTENTIA.

- 1 Potentiæ vitales ad actus supernaturales instrumentaliter concurrunt, lib. 6, cap. 6, num. 6, 7 et 8. Quælibet elevari potest ad efficiendum alterius potentiæ actum per actionem transeuntem, non vero per immanentem, ibid., num. 16.
- 2 Potentiis solum qualitates inhaerent, quæ ad operationes proxime ordinantur, lib. 6, cap. 12, num. 13.
- 3 Confirmati in gratia, licet mortaliter nunquam peccent, habent tamen potentiam peccandi, l. 12, cap. 5, num. 7.

PRÆCEPTUM.

- 1 Præcepta divina servari non posse in singulis occasionibus cum ordinaria gratia, error est, lib. 10, cap. 1, a num. 13. Secus in omni occasione, ibidem.
- 2 Præcepta Dei nec supponunt nec causant impossibilitatem in sua materia, lib. 10, cap. 1, num. 16.
- 3 Præceptum non datur carendi fomite, vel motibus ejus omnibus, ibid.
- 4 Operari ex præcepto non tollit libertatem operantis, lib. 12, cap. 5, num. 7.
- 5 Præceptum non violare non sufficit semper ad gratiam obtinendam, lib. 9, cap. 10, num. 13.
- 6 Præceptum datur procurandi gratiam, et conservandi illam, lib. 6, cap. 10, num. 9.
- 7 Præceptum. Vide MERITUM, num. 22.

PRÆDESTINATIO, ET PRÆDESTINATUS.

- 1 Prædestinationis certitudo, an haberi queat? Vide CERTITUDO.
- 2 Prædestinati etiam cum sunt in peccato, a Deo diliguntur, lib. 6, cap. 2, num. 14.
- 3 Prædestinatis pro eo tempore quo in peccato sunt, nullum supernaturale donum confertur, ibid.
- 4 Prædestinatum posse amittere gratiam. Vide GRATIA, a num. 85 usque ad 87.
- 5 Prædestinatus cum pervenit ad terminum gratiæ sibi definitum, aut moritur, aut sui impos fit, sicque donum perseverantiae complete accipit, l. 9, cap. 16, num. 14.
- 6 Prædestinatum non posse peccare, error est, l. 11, cap. 2, num. 12.
- 7 Prædestinatorum peccata omnia esse venialia, error, lib. 11, cap. 3, num. 5.

PRÆPARATIO.

- 1 Præparatio peccatoris ad justitiam ordinarie fit per vocationem Dei, et actus ipsius hominis cum successione temporis, lib. 8, cap. 23, num. 3.

PRÆSUMPTIO.

- 1 Præsumptio. Vide SPES, num. 19 et 20.

PRINCIPIUM.

- 1 Principium conflatum ex potentia et habitu infuso partim est principale, partim instrumentale, l. 6, cap. 7, num. 7 et 16.
- 2 Principium. Vide GRATIA, num. 23.
- 3 Principium vitale duplex est; unum radicale, formale alterum, lib. 6, cap. 5, num. 4.

PRIORITAS.

1 Prioritas naturæ non excludit simultatem in existendo, lib. 6, cap. 1, num. 17.

PRIVATIO.

- 1 Privatio habitus fidei ex peccato infidelitatis secuta non pertinet intrinsece ad habitualement culpam infidelitatis, est tamen poena talis peccati, lib. 7, cap. 16, num. 3.
- 2 Privatio rectitudinis naturalis, sive integritatis naturæ, est effectus originalis peccati, non pars ipsius, lib. 7, cap. 23, num. 5.
- 3 Privatio, vide GRATIA, num. 43 et 44, et PECCATUM.

PRIVILEGIUM.

- 1 Vide PERSEVERANTIA, num. 9, et PECCATUM VENIALE, num. 14.

PROMISSIO.

- 1 Promissio Dei ad meritum de condigno est necessaria, lib. 12, cap. 18, per totum. Vide MERITUM.

PROPHETIA.

- 1 Prophetia quando non est evidens, actus est liber quoad assensum, libereque a propheta manifestatur, lib. 6, cap. 6, num. 7.
- 2 Prophetia, licet actus supernaturalis sit, non habet habitum a quo eliciatur, ibid., cap. 10, num. 4 et 7.

PROSECUTIO.

- 1 Prosecutio est prior natura quam fuga, lib. 8, cap. 20, num. 16. Potest autem per accidens fuga esse prior, ibid.

PRUDENTIA.

- 1 Prudentia infusa non excludit phantasmata, seu species objectorum sensibilium, lib. 6, cap. 9, n. 8.

Q

QUALITAS.

- 1 Qualitas supernaturalis quæ sit causa effectiva principalis gratiæ, nec de potentia absoluta dari potest, lib. 8, cap. 3, num. 9.
- 2 Qualitates intensibiles an terminum vendicent? Vide GRATIA, a num. 100 usque ad 103.
- 3 Supernaturales qualitates, maxime lumen gloriæ, et gratia, et virtutes Theologicæ, cur non possunt esse connaturales alicui substantiæ, lib. 9, cap. 5, num. 9.

R

- 1 Raab justam fuisse antequam exploratores excessisset verisimile est, lib. 8, cap. 22, num. 15 et 16.

REATUS.

- 1 Reatus poenæ æternæ non manet culpa remissa, lib. 7, cap. 14, num. 10.
- 2 Reatus poenæ temporalis non semper tollitur per contritionem, ibid.
- 3 Reatus poenæ temporalis ex justitia solvi potest, lib. 7, cap. 14, num. 30.
- 4 Reatum poenæ temporalis non remittit Deus, nisi per condignam satisfactionem, ibid., num. 31.

RELATIO.

- 1 Relatio rationis nihil est, nec vere inhaeret, nec

proprie fit, nec infundi ab Spiritu Sancto dici potest, lib. 6, cap. 2, num. 2.

- 2 Relationes prædestinati, electi, præsciti, et similes, si sumantur ut extrinsece proveniunt ab increatis actibus, Dei sunt rationis; si vero supponant aliquam formam absolutam, reales erunt, lib. 6, cap. 2, num. 10.

REMISSIO, ET REMISSUS.

- 1 Remissio peccati. Vide GRATIA, num. 15 et 16, et a num. 36 usque ad 42.
- 2 Vide CONTRITIO, a num. 3 usque ad 13, et a num. 19 usque ad 25.
- 3 Remissio peccati mortalis. Vide PECCATUM MORTALE. Remissio peccati venialis. Vide PECCATUM VENIALE.
- 4 Remissionem gradualement in qualitatibus infusis non dari, late ostenditur, lib. 11, cap. ult.
- 5 Remissi acius multiplicati æquare possunt meritum unius intensi, nunquam tamen jactura remissæ operantis compensatur, lib. 9, cap. 3, num. 47.

REPUGNANTIA.

- 1 Repugnantia a physica, moralis, quid sit, lib. 7, cap. 19, num. 14.
- 2 Quæ repugnantia detur inter gratiam et peccatum. Vide PECCATUM.

RES.

- 1 Res permanentes possunt desinere per ultimum sui esse, lib. 12, cap. 21, num. 9. Possunt item incipere per ultimum non esse, ibidem.

RESTITUTIO.

- 1 Restitutio ad æqualitatem præstari potest sine ullo respectu ad personam restituentem, non tamen satisfactio, lib. 7, cap. 14, num. 68.

RESURRECTIO.

- 1 Resurrectio opus miraculosum est, lib. 7, cap. 13, num. 8 et 9.

S

SACRAMENTA.

- 1 Sacramentorum valor a nobis certo non scitur, lib. 9, cap. 10, num. 9. Nec item eorum efficacia, ibid., num. 10.
- 2 Sacramenta superflue instituta non sunt, licet Deus de potentia absoluta aliter homines sanctificare possit, lib. 9, cap. 5, num. 8.
- 3 Sacramenta nulli secundarium effectum dant, nisi cui primarium conferunt, lib. 7, cap. 24, num. 1.
- 4 In sacramento poenitentiae fit gratuita remissio culpæ, non semper totius poenæ, lib. 7, cap. 14, num. 30.
- 5 Sacramenta ex se semper gratiam conferunt, lib. 6, cap. 1, num. 7.
- 6 Sacramenti votum cum contritione. Vide CONTRITIO, num. 26.
- 7 Sacramentum. Vide ATTRITIO.
- 8 Sacramentum. Vide GRATIA, num. 20 et 48.
- 9 Sacramentum. Vide PECCATUM, num. 34.

SANCTITAS.

- 1 Sanctitas perfecta tria complectitur, lib. 9, initio, num. 2.
- 2 Sanctitas major nunquam futura quam jam fuit in quibusdam, lib. 9, cap. 7, num. 15.